

**Spre soluționare de către Completul de 5 Judecători
al Înaltei Curți de Casație și Justiție
Contestație în anulare
Dosar nr. 869/1/2017**

Domnule Președinte,

Subsemnata, **Camelia Bogdan**, cu domiciliul în
[REDACTED], judecător în cadrul Curții de Apel
București (în continuare, „**Recurenta**”),

cu domiciliul ales (unde urmează să fie comunicate actele de procedură, potrivit art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă), la adresa de e-mail [REDACTED] sau la sediul Curtii de Apel Bucuresti (în atenția greșier-sef sectia a II-a penala Florentina Dumitru, cu rugamintea de a-mi fi comunicate actele de procedura la adresa de email [REDACTED]), Splaiul Independenței 5, București, 050081, sectorul 4, București, et M, cam.M74, Fax: +(4). 021/319.16.74, Telefon/ mobil: +(4).0722.41.77.62 sau la sediul Curtii de Apel Targu Mures, Str. Justiției, nr. 1, Târgu Mureș, Jud. Mureș, Cod. 540069, R. FAX: 0265 - 267.920 (în atenția doamnei prim-grefier Dana Uifălean, cu rugamintea de a-mi fi comunicate actele de procedura la adresa de email [REDACTED])

în contradictoriu cu intimata **Inspekția Judiciară** din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, cu sediul în Bd. Elisabeta nr. 40, sector 5, 050018 București (în continuare, „**Inspekția Judiciară**”),

în temeiul dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1.09.2012, cu modificările și completările ulterioare (în continuare, „**Legea nr. 317/2004**”) și al dispozițiilor art. 503 și urm. din Codul de procedură civilă, în termen legal (având în vedere comunicarea deciziei nr.336/13.12.2017 pronunțată de **Completul de 5 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție în dosarul nr.869/1/2017 in data de 23.01.2017 la domiciliul ales „RTPR in association with Allen & Overy”** (în atenția avocat Lucian Mihai) si la sediul „Cabinet Avocat Mădălin Irinel Niculeasa” (în atenția avocat Mădălin Irinel Niculeasa, împreună cu domnișoara Teodora Martin) **formulez prezenta**

Contestație în anulare

împotriva deciziei nr.336/13.12.2017, pronunțată de **Completul de 5 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție**, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța în baza art. 508 alin.3 C.pr.civ.să se dispună **anularea acesteia** și, în consecință, în urma rejudecării recursului, să se dispună admiterea acestuia și respingerea acțiunii disciplinare exercitate împotriva subsemnatei Camelia Bogdan de către Inspekția Judiciară prin rezoluția din 24 iunie 2016 luată în dosarul nr. 1096/IJ/623/DIJ/2016 al Inspekției Judiciare.

Motivele prezentei contestații sunt următoarele:

I. Situația de fapt

Sumarul dispozițiilor deciziei supuse anulării. Sesizarea Inspekției Judiciare. Sesizarea Secției Judecători

La 11 februarie 2016, Inspekția Judiciară s-a sesizat din oficiu în urma relatării în mass-media că Recurenta Camelia Bogdan ar fi primit suma de 10.000 lei pentru participarea în calitate de lector la programul de formare profesională „Implementarea și aplicarea viitoarei Politici Agricole Comune. Prevenirea fraudei și a corupției în vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene” organizat în cadrul Proiectului UMP-CESAR „Furnizarea serviciilor de consultanță pentru organizarea cursurilor de instruire a personalului APIA” (în continuare, „**Programul**”). Programul s-a desfășurat în perioada 17 iulie – 2 august 2014.

La 2 martie 2016, Inspekția Judiciară a fost sesizată cu privire la aceeași situație de fapt de către Fundația pentru Apărarea Cetățenilor împotriva Abuzurilor Statului. Cele două sesizări au fost conexe, pentru a fi soluționate împreună.

Prin Rezoluția din 16 iunie 2016 (în continuare, „**Rezoluția din 16 iunie 2016**”), inspectorii judiciari, judecător Aida Oana Popescu și judecător Ecaterina Mariana Mirea, au dispus respingerea atât a sesizării din oficiu, cât și a sesizării conexe formulate de Fundația pentru Apărarea Cetățenilor împotriva

Abuzurilor Statului, sub aspectul săvârșirii abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. b), lit. i) teza I și lit. k) teza I din Legea nr. 303/2004¹.

Prin Rezoluția din 24 iunie 2016 (în continuare, „**Rezoluția din 24 iunie 2016**”), inspectorul-șef al Inspecției Judiciare, judecător Lucian Netejoru, a dispus:

infirmarea parțială a Rezoluției din 16 iunie 2016, sub aspectul soluției de respingere a sesizării din oficiu și a sesizării conexe, formulată de Fundația pentru Apărarea Cetățenilor împotriva Abuzurilor Statului, pentru săvârșirea de către Recurentă a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. b) din Legea nr. 303/2004;

admiterea în parte a sesizării din oficiu și a sesizării conexe, precum și exercitarea acțiunii disciplinare față de Recurentă pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. b) din Legea nr. 303/2004;

sesizarea Secției Judecătorești a CSM în vederea soluționării acțiunii disciplinare.

Pentru a lua această decizie, inspectorul-șef a avut în vedere următoarele considerente principale:

„Potrivit art. 5 din Legea nr. 303/2004 [...] funcțiile de judecător, procuror, magistrat-asistent și asistent judiciar sunt incompatibile cu orice alte funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior, precum și a celor de instruire din cadrul Institutului Național al Magistraturii și al Școlii Naționale de Grefieri, în condițiile legii.

Interpretarea *lato sensu* a dispozițiilor legale în materia incompatibilităților se susține, însă numai prin raportare la situațiile în care Consiliul Superior al Magistraturii a decis în acest sens.

Doamna judecător Camelia Bogdan a participat, în calitate de judecător, la activități extraprofesionale, necircumstanțiate sub aspectul compatibilității cu funcția de magistrat, îndeplinind totodată acte specifice unei funcții didactice din învățământul superior.”²

Dispozițiile stabilite prin Hotărârea Recurată

Prin Hotărârea Recurată, au fost respinse, ca fiind neîntemeiate, excepția nelegalei sesizări a Secției Judecătorești, precum și excepția prescripției, ambele invocate de judecător Camelia Bogdan, iar pe fondul cauzei a fost admisă acțiunea disciplinară exercitată de Inspecția Judiciară și, în baza art. 100 lit. e) din Legea nr. 303/2004, a fost aplicată față de judecător Camelia Bogdan „sanctiunea disciplinară constând în

¹ A se vedea Rezoluția din 16 iunie 2016, p. 56 – fila 41, vol. I, dosar Secția Judecătorești.

² A se vedea Rezoluția din 24 iunie 2016, p. 22 – fila 12, vol. I, dosar Secția Judecătorești

excluderea din magistratură pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.b) din același act normativ.”

Excepțiile procesuale invocate de Recurentă

În cursul acțiunii disciplinare, Recurenta a invocat, pe cale de excepție, nelegala sesizare a Secției Judecătorești și prescripția răspunderii disciplinare.

Excepția nelegalei sesizări

În primul rând, Secția Judecătorești a reținut că Inspekția Judiciară nu a încălcat competența exclusivă a ANI de a constata eventuala stare de incompatibilitate în care s-ar fi aflat Recurenta. În esență, Secția Judecătorești a statuat că

„[e]xistența unui raport de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate ulterior începerii cercetării disciplinare în cauză nu constituie un impediment pentru ca Inspekția Judiciară să constate, în cadrul reglementat de lege, indiciile săvârșirii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. b) din Legea nr. 303/2004”³.

În al doilea rând, Secția Judecătorești a considerat că verificările efectuate de Agenția Națională de Integritate se referă la existența incompatibilităților, pe când cele realizate de Inspekția Judiciară au în vedere săvârșirea abaterilor disciplinare.

În consecință, Secția Judecătorești a respins ca neîntemeiată excepția nelegalei sesizării.

Fondul acțiunii disciplinare

În Hotărârea Recurată⁴ s-a reținut că prin probele administrate în cauză a fost dovedită îndeplinirea cumulativă a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute la art. 99 lit. b) din Legea nr. 303/2004⁵.

Latura obiectivă a abaterii disciplinare

În ceea ce privește raportul dintre competența ANI și competența CSM, Secția Judecătorești a apreciat că nu este ținută de concluzia ANI privind compatibilitatea dintre funcția de judecător și activitatea de lector în cadrul Programului. Aceasta a considerat că raportul ANI nu este nimic mai mult decât un „mijloc de

³ A se vedea Hotărârea Recurată, p. 17 – fila 273, vol. III, dosar Secția Judecătorești

⁴ *Ibidem*, p. 49 – fila 289, vol. III, dosar Secția Judecătorești

⁵ Art. 99 lit. b) din Legea 303/2004 prevede: „[c]onstituie abateri disciplinare: [...] b) încălcarea prevederilor legale referitoare la incompatibilități și interdicții privind judecătoria și procurorii [...]”.

*probă în condițiile legii, fără a avea o valoare probatorie prestabilită*⁶, iar „Secția nu este ținută în luarea unei decizii de concluziile Agenției Naționale de Integritate”⁷.

În ceea ce privește elementul material al faptei, Secția Judecătorească a considerat că participarea Recurentei la Program, în calitate de lector, este incompatibilă cu funcția de magistrat deoarece

*„nu s-a circumscris niciuneia dintre excepțiile expres prevăzute de lege și nici situațiilor de interpretare extinsă expuse în practica administrativă [...] a Consiliului Superior al Magistraturii”*⁸.

În ceea ce privește urmarea imediată a faptei, Secția Judecătorească a considerat că aceasta

*„[...] este certă și constă într-un prejudiciu de imagine, credibilitate și reputație ce afectează în mod direct imaginea justiției care, pentru o funcționare adecvată, trebuie să de bucure de încrederea deplină a opiniei publice”*⁹.

În ceea ce privește legătura de cauzalitate dintre fapta Recurentei și urmarea sa imediată, singura referire la aceasta se regăsește într-un paragraf plasat în partea din Hotărârea Recurată destinată individualizării sancțiunii disciplinare:

*„[...]inând cont de toate aceste împrejurări, care, în mod obiectiv, trebuie avute în vedere la individualizarea sancțiunii aplicate, reținând [...] legătura de cauzalitate, Secția apreciază că pârâta judecător nu mai corespunde exigențelor impuse de exercitarea corespunzătoare a funcției de judecător”*¹⁰.

Latura subiectivă a abaterii disciplinare

În ceea ce privește latura subiectivă a abaterii imputate, Secția Judecătorească a reținut că Recurenta a acționat cu intenție indirectă, considerând relevant, în această privință, că Recurenta „a acceptat” să participe la o „activitate remunerată substanțial și care nu viza pregătirea unor practicieni ai dreptului, programul nefiind destinat sistemului justiției în general”¹¹.

Sub acest aspect, Secția Judecătorească a considerat important că Recurenta

⁶ A se vedea Hotărârea Recurată, p. 38 – fila 283 (verso), vol. III, dosar Secția Judecătorească

⁷ *Ibidem*, p. 38 – fila 283 (verso), vol. III, dosar Secția Judecătorească

⁸ *Ibidem*, p. 40 – fila 284 (verso), vol. III, dosar Secția Judecătorească

⁹ *Ibidem*, p. 53 – fila 291, vol. III, dosar Secția Judecătorească

¹⁰ *Ibidem*, pp. 53-54 – fila 291 (față și verso), vol. III, dosar Secția Judecătorească

¹¹ *Ibidem*, p. 43 – fila 286, vol. III, dosar Secția Judecătorească

„a avut îndoieli în legătură cu posibilitatea participării în calitate de lector în cadrul programului[...], motiv pentru care a adresat la data de 11.07.2014 o solicitare Agenției Naționale de Integritate”¹².

De asemenea, Secția Judecători a făcut aprecieri asupra modului pretins informal în care Recurenta s-a adresat Agenției Naționale de Integritate și, mai mult, a considerat că Recurenta

„nu a transmis Agenției Naționale de Integritate toate informațiile referitoare la activitatea extrajudiciară la care intenționa să participe, ci doar a indicat denumirea programului de pregătire profesională și calitatea în care urma să participe la această activitate”¹³.

Mai mult, pentru stabilirea intenției indirecte a Recurentei, Secția Judecători a avut în vedere că Recurenta a ignorat presupusa avertizare din partea ANI cu privire la încălcarea regimului conflictelor de interese și că Recurenta avea obligația de a se adresa CSM (fără a indica izvorul acestei obligații) în condițiile în care ANI ar fi avut o practică administrativă neunitară¹⁴.

De asemenea, Secția Judecători a considerat că Recurenta avea și obligația de a se adresa colegiului de conducere al instanței în vederea lămuririi situației sale¹⁵.

În final, Secția a considerat că

„[t]oate aceste aspecte conturează faptul că pârâta a intenționat să participe la această activitate, încercând să își preconstituie apărări în situația în care s-ar fi pus în discuție o eventuală stare de incompatibilitate”¹⁶.

Individualizarea sancțiunii disciplinare

În procesul de individualizare a sancțiunii disciplinare aplicate Recurentei, Secția judecători a avut în vedere următoarele împrejurări:

- caracterul (considerat ca fiind) deosebit de grav al faptei¹⁷;
- faptul că Recurenta a acceptat să participe în calitate de lector-formator la Program¹⁸;
- remunerația (considerată „substanțială”) obținută de aceasta¹⁹;

¹² *Ibidem*, p. 43 – fila 286, vol. III, dosar Secția Judecători

¹³ *Ibidem*, pp. 45-46 – fila 287 (față și verso), vol. III, dosar Secția Judecători

¹⁴ *Ibidem*, pp. 46, 49 – filele 287 (verso) și 289, vol. III, dosar Secția Judecători

¹⁵ *Ibidem*, p. 50 – fila 289 (verso), vol. III, dosar Secția Judecători

¹⁶ *Ibidem*, p. 50 – fila 289 (verso), vol. III, dosar Secția Judecători

¹⁷ *Ibidem*, p. 50 – fila 289 (verso), vol. III, dosar Secția Judecători

¹⁸ *Ibidem*, p. 50 – fila 289 (verso), vol. III, dosar Secția Judecători

- pretinsa împrejurare că Recurenta nu a informat complet ANI cu privire la activitatea pe care urma să o desfășoare în cadrul Programului²⁰;
- pretinsa ignorare a avertizării din partea ANI referitoare la evitarea încălcării dispozițiilor referitoare la conflictele de interese²¹;
- pretinsa ignorare a practicii administrative constante a CSM referitoare la incompatibilitățile și interdicțiile impuse magistraților²²;
- formularea mai multor sesizări și plângeri împotriva persoanelor cu atribuții în cercetarea disciplinară și exercitarea acțiunii disciplinare și împotriva conducerii Curții de Apel București²³;
- săvârșirea faptei în contextul unei lipse de încredere cu care sistemul judiciar se confruntă²⁴.

Având în vedere cele de mai sus, s-a considerat că este justificată aplicarea celei mai grave sancțiuni disciplinare față de Recurentă, și anume excluderea din magistratură, prevăzută la art. 100 lit. e) din Legea nr. 303/2004²⁵.

Prin Decizia civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 336 din data de 13.12.2017, **adoptata în majoritate (3-2) a fost înlocuită sancțiunea disciplinară a excluderii din magistratură cu sancțiunea mutării disciplinare pe o perioadă de 6 luni la Curtea de Apel Târgu Mureș.**

Această hotărâre a fost pronunțată, în principal, de către o instanță nelegal alcătuită și, în subsidiar, fără a se cerceta recursul subsemnatei (primul motiv de contestație în anulare circumscris dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1, respectiv pct. 4 C.pr.civ.) care, admitându-mi recursul și casând în parte hotărârea recurată, a omis să se pronunțe pe unul din motivele de recurs (cel de-al doilea motiv de contestație în anulare fiind circumscris dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 4 C.pr.civ.).

II. Argumentația în drept

¹⁹ *Ibidem*, p. 50 – fila 289 (verso), vol. III, dosar Secția Judecători

²⁰ *Ibidem*, pp. 50-51 – filele 289 (verso) și 290, vol. III, dosar Secția Judecători

²¹ *Ibidem*, p. 51 – fila 290, vol. III, dosar Secția Judecători

²² *Ibidem*, p. 51 – fila 290, vol. III, dosar Secția Judecători

²³ *Ibidem*, p. 51 – fila 290, vol. III, dosar Secția Judecători

²⁴ *Ibidem*, p. 52 – fila 290 (verso), vol. III, dosar Secția Judecători

²⁵ Potrivit art. 100 lit. e) din Legea nr. 303/2004: „Sancțiunile disciplinare care se pot aplica judecătorilor și procurorilor, proporțional cu gravitatea abaterilor, sunt: [...] e) excluderea din magistratură.”

Primul motiv de contestație (hotărârea a fost adoptată de către o instanță nelegal alcătuită) este circumscris următoarelor împrejurări:

1. instanța nu a fost legal alcătuită, fiind încălcat dreptul meu la un proces echitabil, în a cărui sferă de garanții intră și acela de a fi judecată de o instanță imparțială, care să analizeze situația de fapt și să pronunțe decizia cu respectarea valențelor principiului nemijlocirii, **deoarece hotărârea instanței supreme adoptate în opinie majoritară nu este motivată de către judecătorii care au pronunțat-o, ci de către magistratul-asistent.**

În această situație, sunt încălcate disp.art.426 alin.1. C.pr.civ, dar și standardele convenționale și constituționale care guvernează dreptul la un proces echitabil, fiindu-mi încălcat dreptul la o justiție independentă și imparțială.

Într-adevăr, jurisprudența CEDO referitoare la art. 6 din Convenție include multiple soluții prin care s-a statuat că hotărârea trebuie și motivată de judecătorii în fața cărora s-a derulat procedura și care au asistat în mod nemijlocit la procesul de administrare a probelor.

Curtea s-a pronunțat în acest sens, spre exemplu, atunci când a analizat cauzele *Mellors c. Regatului Unit* (hotărârea din 17 iulie 2003), *P.K. c. Finlandei* (decizia din 9 iulie 2002), *Beraru c. României* (hotărârea din 18 martie 2014) și *Cutean c. României* (hotărârea din 2 decembrie 2014).

Este de notorietate că, potrivit art. 426 C.pr.civ, hotărârea se redactează de unul dintre judecătorii care au participat la soluționarea cauzei și se semnează de toți membrii completului de judecată. În caz de împiedicare a unuia dintre aceștia, hotărârea se semnează în locul său de președintele completului, iar dacă nici acesta nu poate semna, hotărârea se semnează de președintele instanței.

Analizând o reglementare națională asemănătoare, Curtea a constatat o încălcare a art. 6 din Convenție în cauza *Cerovšek și Božičnik c. Sloveniei* (hotărârea din 7 martie 2017).

Astfel, Curtea a observat că judecătorul A.K., care a condus procesul, în fața căruia s-au administrat probele și care a pronunțat soluția în cauză, nu a fost cel care a motivat hotărârea pronunțată, întrucât s-a pensionat. După aproximativ 3 ani, hotărârea a fost motivată de alți doi judecători, D.K.M. și M.B. (fiecare în privința câte unui reclamant). Acești judecători nu fuseseră implicați în proces în niciun fel, nu participaseră la audierea reclamanților și nici a martorilor, motivările fiind concepute exclusiv pe baza studierii actelor dosarului, inclusiv a declarațiilor consemnate în scris. În schimb, judecătorul A.K. nu și-a fundamentat decizia exclusiv pe înscrisuri, ci a audiat pe reclamanți și mai mulți martori, evaluându-le credibilitatea și formându-și o opinie inclusiv asupra formei de vinovăție cu care se săvârșise infracțiunea,

elemente importante, dacă nu chiar determinante, pentru condamnarea reclamanților. În mod evident, judecătorii D.K.M. și M.B., care au motivat ulterior hotărârea, nu au perceput aceste elemente în mod nemijlocit.

Curtea a admis că pot exista situații obiective în care un judecător să fie în imposibilitate de a-și motiva hotărârea, dar a arătat că se impune remedierea acestei deficiențe prin mijloace procedurale, **constând fie în desființarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță, fie în rejudecarea cauzei de către o instanță de control judiciar.** În cauză nu s-a recurs la niciuna dintre aceste măsuri. În consecință, **Curtea a constatat că redactarea motivării de către alți judecători decât cei care au participat la proces conduce la o încălcare a dreptului reclamanților la un proces echitabil.**

Este important de evidențiat că, în repetate rânduri, și în alte cauze împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (vezi cauza Achina împotriva României, cauza Gheorghe împotriva României) subliniază rolul pe care motivarea unei hotărâri îl are pentru respectarea art.6 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și arată că dreptul la un proces echitabil nu poate fi considerat efectiv decât dacă susținerile părților sunt examinate de către instanța, aceasta având obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și elementelor de probă sau cel puțin de a le aprecia.

A nu motiva o hotărâre și a nu prezenta argumentele pentru care au fost înlăturate susținerile părților, echivalează cu o necercetare a fondului cauzei.

Logica hotărârii în cauza *Cerovšek și Božičnik* (care are aceleași fundamente ca și în cauzele *Mellors, P.K., Beraru și Cutean*) este că raționamentul care l-a condus pe judecător la o anumită soluție trebuie să inspire încredere justițiabilului, în particular, și publicului, în general. Numai astfel justițiabilul poate înțelege soluția și o poate critica atunci când nu este de acord cu ea. **Raționamentul trebuie, în mod necesar, să fie al judecătorului care a perceput probele în mod nemijlocit, pentru că altfel justițiabilul va rămâne cu impresia unei judecăți superficiale, din partea unui magistrat care nu-i cunoaște cauza decât în mod formal.**

În plus, soluția aleasă de către vicepresedintele instanței supreme din România, de a-și desemna sarcina inerentă funcției de judecător de a motiva hotărârea, obligație ce ține de esența funcției de a judeca, care nu poate fi apropiată de către o altă persoană în nicio situație, nu are temei în Codul de procedură civilă, nefiind prevăzută în nicio dispoziție din arhitectura art.426 cu denumirea marginală Redactarea și semnarea hotărârii.

Or, potrivit piramidei lui Kelsen, un Regulament de ordine interioară care ar permite degrevarea magistraților supremi de obligația motivării deciziilor încalcă disp.art.426 C pr.civ, fiind încălcate valențele principiului **LEX SUPERIOR DEROGAT INFERIORI** și, pe cale de consecință, **standardele de argumentare juridică care trebuie să guverneze soluționarea conflictelor de legi.**

Mutatis mutandis, opțiunea vicepreședintelui Înaltei Curți de Casație a României, stat membru al Uniunii Europene, care a aderat încă din anul 1994 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Îndatoririlor Fundamentale, de încălcare a obligației motivării hotărârii judecătorești pronunțate nu are temei în nicio dispoziție legală, neputând fi circumscrisă tezei finale a dispozițiilor art. 426 alin 1 C.pr.civ. teza finală care permite delegarea atribuțiilor de a motiva o decizie asistentilor judiciari, deoarece aceștia nu se confundă cu magistrații asistenti, asistentii judiciari participând la procesul deliberării în litigiile de muncă, fiind numiți în funcții de către ministrul justiției, pentru o perioadă de 5 ani, la propunerea Consiliului Economic și Social conform HOTĂRÂRII nr.616 din 23 iunie 2005 privind condițiile, procedura de selecție și de propunere de către Consiliul Economic și Social a candidaților pentru a fi numiți ca asistenți judiciari de către ministrul justiției, precum și condițiile de delegare, detașare și transfer ale asistenților judiciari. Precizăm că în accepția noastră și aceste din urmă dispoziții încalcă Legea fundamentală, așa cum vom argumenta în cele ce urmează

Avem în vedere că, în contextul procesului de reformă a justiției, **Înalta Curte de Casație și Justiție, al cărei vicepreședinte este judecătorul care nu și-a motivat hotărârea în prezenta cauză**, a sesizat Curtea Constituțională a României în cadrul controlului anterior promulgării, cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară.

Plenul Curții Constituționale, investit în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și al art.11 alin.(1) lit.A.a) și art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu unanimitate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 29 de senatori aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite și a constatat că dispozițiile art.I pct.2, 4, 29 și 61 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară sunt neconstituționale

În motivarea soluției pronunțate, Curtea a reținut că: dispozițiile art. I pct.61 vizează posibilitatea președintelui curții de apel de a dispune ca, la instanțele cu volum mare de activitate din circumscripția curții de apel, să fie încadrate persoane, foști judecători care și-au încetat activitatea din motive neimputabile, pentru redactarea proiectelor de hotărâri judecătorești.

Curtea Constituțională a reținut că redactarea hotărârii judecătorești, actul final și de dispoziție al instanței prin care se soluționează cu autoritate de lucru judecat litigiul dintre părți, este rezultatul activității de deliberare, desfășurată în secret, la care participă doar judecătorii care au calitatea de membri ai completului în fața căruia a avut loc dezbateră. Motivarea hotărârii judecătorești este un act inerent funcției judecătorului cauzei, constituie expresia independenței sale și nu poate fi transferată către o terță persoană. Motivarea nu constituie doar premisa unei bune înțelegeri a hotărârii, dar și garanția acceptării sale de către justițiabil, care se va supune actului de justiție având încrederea că nu este un act arbitrar. Ea reprezintă un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Or, în condițiile în care hotărârea judecătorească ar fi redactată/motivată de o altă persoană decât judecătorul cauzei, justițiabilul este lipsit tocmai de aceste garanții. În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, contravenind dispozițiilor art.21 alin.(3), art.124 și art.126 alin.(1) din Constituție.

Mutatis mutandis, ubi eadem est ratio idem eadem solutio esse debet, cu atât mai puternic cuvânt în cazul de față deoarece forul de contencios constituțional a fost sesizat chiar de către Înalta Curte de Casație și Justiție; pe cale de consecință, orice reglementare care ar permite unui judecător suprem să fie degrevat de obligația motivării hotărârii pronunțate este de natură a-l plasa pe acesta deasupra legii. Or, potrivit disp.art 1 alin 5 din Constituția României, nimeni nu este mai presus de Lege. Nici măcar vicepreședintele instanței supreme din România.

Se cuvine astfel observat că în cauză instanța care mi-a pronunțat hotărârea în opinie majoritară nu a fost legal alcătuită, de vreme ce hotărârea fiind motivată de către o altă persoană care nu are calitatea de judecător s-au nesocotit valentele principiului nemijlocirii, încălcare care se analizează potrivit garanțiilor convenționale și neconstituționale prin prisma accesului la o instanță independentă și imparțială, Curtea Constituțională constatând că prin motivarea unei hotărâri de către o persoană care nu a participat la deliberare se încalcă garanțiile dreptului la un proces echitabil, dar și art. 124 și art. 126 din Constituție, care consacră independența și imparțialitatea justiției.

Pentru validarea justeții argumentației mele, invoc pe cale de excepție nelegalitatea disp art art. 45 alin 1 pct. 4 din Regulamentul de organizare și funcționare a instanței supreme, dispoziții care permit judecătorilor supremi să se degreveză de obligația de a-și motiva hotărârile, obligație care ține de esența funcției de judecător, în lumina dezlegărilor constituționale ca fiind contrar disp art

426 din Codul de procedură civilă, dar și **neconstitucionalitatea disp art 426 C pr civ** ce contravine dispozițiilor art.21 alin.(3), art.124 și art.126 alin.(1) și art 1 alin 5 din Constituție în măsura în care degreveză magistrații supremi de motivarea obligației hotărârilor pronunțate.

In eventualitatea in care contrar dispozițiilor legale in vigoare s-ar aprecia ca **disp.art 503 alin 2 pct. 1 C pr civ alcăturirea nelegala a instantei ar putea fi invocata doar in fata instantei de recurs, desi in cazul de fata alcatuirea nelegala a putut fi constatata doar dupa lecturarea deciziei nr 336/2017, va rog sa luati act ca prin prezenta invoc neconstitucionalitatea acestui text de lege dar si a art. 504 și 508 C.pr.civ. in masura in care ar permite o interpretare ce contravine dispozițiilor art.21 alin.(3), art.124 și art.126 alin.(1) și art 1 alin 5 din Constituție.**

In speta, insa, sunt intrunite dispozițiile art. 503 alin. 2 pct 1 C pr civ, deoarece apărătorul meu, prof.univ.dr. Lucian Mihai, directorul Departamentului de Drept Privat din cadrul Universitatii Bucuresti, a expus în debutul pledoariei că pentru a fi respectate standardele CEDO cu trimitere la cauza Alexe c. Rom. care pretind pentru respectarea art 6 alin 1 lat.civ. legala alcătuire a instanței, trebuie respectate valențele principiului nemijlocirii și contradictorialității, reguli diriguitoare ale procesului civil. Instanța supremă nu s-a pronunțat asupra excepției invocate iar pe fond a încălcat în opinia majoritară valențele principiului nemijlocirii. Apreciem, așadar, că sunt intrunite cumulativ cerințele prev.de art.503 alin 2 pct.1. C.pr.civ.

Precizez că potrivit disp.art.48 alin.7 din Legea nr. 317/2014 privind Consiliul Superior al Magistraturii, dispozițiile din prezenta lege ce reglementează procedura de soluționare a răspunderii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, incident fiind cazul de nulitate absolută necondiționată consacrat în disp.art. 176 alin.4. C.pr.civ., în măsura în care decizia ICCJ prin care se definitivează cu titlu irevocabil aplicarea unei sancțiuni magistratilor ar fi pronunțată de o instanță nelegal alcătuită.

A valida ca fiind legala o hotarare motivata de un magistrat asistent, desi standardele CEDO si CCR pretind ca in procesul de redactare a unei hotarari judecatoresti sa fie respectat principiul nemijlocirii echivaleaza cu nerespectarea în mod grav a disp.art. 395 alin.2 C.pr.civ., care consacra principiul continuității dezbaterilor, potrivit cu care la deliberare iau parte **numai membrii completului în fața cărora au avut loc dezbaterile.**

Motivarea de mai sus se circumscrie și **motivului de contestație în anulare reglementat de art. 504 alin. (2) pct. 4 C.pr.civ.**, conform căruia constituie motiv de contestație în anulare situația în care instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unui recurs.

Potrivit art. 425 alin. 1 lit. b) C.pr.civ.: „*Hotărârea va cuprinde considerentele, în care se vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților*”. În cauza dedusă judecării, motivarea realizată de persoane care nu au participat la deliberări echivalează cu lipsa motivării.

În continuarea raționamentului juridic, în practica judiciară s-a arătat că motivarea hotărârii reprezintă un act de transparență a justiției, inerent oricărui act jurisdicțional. Hotărârea judecătorească nu reprezintă un act discreționar, ci este rezultatul unui proces logic de analiză a probelor administrate în cauză, în scopul aflării adevărului, proces de analiză necesar stabilirii situației de fapt desprinse din aceasta prin înlăturarea unor probe și reținerea altora, urmare a unor raționamente logice făcute de judecătorii, care își găsesc exponențialul în motivarea hotărârii judecătorești. Hotărârea judecătorească reprezintă rezultatul concret, sinteza operei de judecată, iar motivarea acesteia reprezintă argumentarea în scris a rațiunii ce determină pe judecător să adopte soluția dispusă în cauză.

Tot în practica judiciară s-a statuat că exigența motivării impune prezentarea coerentă și efectivă a examenului critic al magistratului, de natură să susțină rezultatul deliberării, dar și concordanța argumentelor cu aspectele deduse în judecată de către parte. Prin Decizia nr. 708 din data 19.04.2011, Curtea de Apel București a reținut că hotărârea atacată nu îndeplinește exigența de a fi motivată. Pentru a pronunța această soluție Curtea reținut că „*maniera extrem de succintă în care se exprimă considerentele soluției face hotărârea dată criticabilă din perspectiva legalității, în măsura în care nu creează transparență asupra silogismului judiciar care explică și justifică dispozitivul și nu arată, la situația concretă supusă judecării care a fost parcursul logic al concluziei exprimate*”. Pentru identitatea de rațiune, lipsa întregului raționament al judecătorilor cu opinie majoritară nu poate decât să genereze efecte mai energice în planul dreptului procesual, cu consecința încadrării acestei situații în ipoteza descrisă de pct. 4 al alin. (2) din art. 504 C.pr.civ.

Un proces civil, în care sunt respectate dispozițiile prevăzute de art. 6 par.1 din Convenția Europeană privind Drepturile Omului²⁶, include printre altele dreptul părților de a fi în mod real „ascultate”²⁷, adică în mod corect examinate de către instanța sesizată. Altfel spus, aceasta implică mai ales în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv, real și consistent al mijloacelor, argumentelor și elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța în determinarea situației de fapt²⁸.

Or, în cauză, este notabil că afirmațiile părților nu a fost cercetate, deci nu au servit ca suport soluției pronunțată de instanță.

În practica sa²⁹, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că „*motivarea unei hotărâri judecătorești, în condițiile în care nu sunt analizate raporturile juridice dintre părți prin prisma susținerilor și apărărilor, nu se circumscrie exigențelor art. 261 pct. 5 din Codul procedură civilă de la 1865 cu privire la elementele pe care trebuie să le cuprindă orice hotărâre judecătorească pentru exercitarea unui control judiciar*”. Înalta Curte a mai statuat că motivarea hotărârii constituie o „*garanție pentru părți în fata eventualului arbitraru judecătorec, precum și singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a se putea exercita controlul judiciar, circumscriindu-se astfel noțiunii de proces echitabil în condițiile prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului*”.

Așadar, obligația instanței de motivare a hotărârii pronunțate este singurul mijloc prin care se verifică respectarea drepturilor părților, și constituie, în același timp, o exigență care contribuie la garantarea respectării principiului bunei administrări a justiției.

Aceeași concluzie se desprinde și din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

²⁶ Art. 6 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede că: „*orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției*”.

²⁷ A se vedea Hot. Perez c. Franței (GC), par. 80, CEDH 2004-I, Hot. Van der Hurk c. Olandei, din 19 aprilie 1994, par. 59.

²⁸ A se vedea Hot. CEDO din 28.04.2005 în cauza Albina c. României, Hot. CEDO din 15.03.2007 în cauza Gheorghe c. României, Hot. CEDO din 28.06.2005 în cauza Virgil Ionescu c. România.

²⁹ Dec. nr. 3338 din 11 aprilie 2011 pronunțată în recurs de Secția civilă și de proprietate intelectuală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Curtea de la Strasbourg a arătat că statele contractante dispun de o mare libertate în alegerea mijloacelor adecvate de natură să asigure respectarea tuturor imperativelor art. 6. **Judecătorii**, și nu terțe părți, trebuie totuși să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază deciziile, căci numai astfel, de exemplu, o persoană poate exercita căile de atac prevăzute de legislația națională.

De asemenea, Curtea a decis că noțiunea de proces echitabil impune ca o jurisdicție internă care nu și-a motivat decât sumar decizia sa – fie că a încorporat motivarea unor instanțe inferioare, fie că a **înțeles să procedeze într-un alt mod** – să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii.

Conform jurisprudenței CEDO, deși art. 6 alin. (1) al Convenției nu reglementează admisibilitatea și forța probantă a mijloacelor, argumentelor și ofertelor de probe ale părților, el instituie în sarcina instanțelor judecătorești o obligație de a efectua examinarea lor efectivă, **examinare care nu poate să transpară decât din motivarea realizată de judecătorul care a pronunțat hotărârea**³⁰.

Analizând Decizia, se constată că instanța investită cu soluționarea recursului, în componența majoritară, prin lipsa motivării, nu a prezentat motivele care au condus la soluția adoptată, încălcând, astfel, exigentele dispozițiilor art. 425 alin. (1) lit. b) C.pr.civ. și ale art. 6 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Nerespectarea principiului motivării hotărârilor și, implicit, lipsa unei soluții la o cerere, constituie motiv de contestație în anulare potrivit art. 503 alin. (2) pct. 4 C.pr.civ., rolul acestei exigențe fiind acela de a se asigura o bună administrare a justiției.

Motivarea instanței, menită să facă dovada raționamentului juridic care a stat la baza admiterii în parte a recursului, în realitate, nu aparține instanței care a luat această decizie.

În probațiune, pentru acest motiv de contestație solicit atașarea deciziei pronunțate, un act oficial al instanței supreme care cuprinde la mențiunea redactor numele magistratului-asistent care a redactat hotărârea, substituindu-se celor trei judecători care au constatat, contrar Legii, că aș fi săvârșit vreo abatere disciplinară. Precizez că această mențiune ar putea fi contestată doar prin înscrierea în fals.

³⁰ Coeme și alții c. Belgiei, nr. 32.492/96, 32.547/96, 32.548/96, 33.209/96 și 33.210/96, par. 115, CEDO2000-VII.

Un al doilea motiv de nelegalitate circumscris cazului de contestatie in anulare prevăzut de art. 503 alin 2 pct.1. C.pr.civ. vizeaza nerespectarea principiului nemijlocirii de către trei judecători care au constatat contrar Legii că aș fi săvârșit vreo abatere disciplinară derivând din nepunerea în discuția părților a legalității/nelegalității raportului de evaluare din 20.05.2016 ce mi-a fost emis de către ANI, act care produce efecte juridice, rămânând în circuitul civil, nedispunându-se anularea acestuia nici pe cale de acțiune nici pe cale de excepție nefiind analizată vreo nelegalitate a acestuia într-o procedură în care Agenția Națională de Integritate să fi fost citată pentru considerente de opozabilitate.

Așadar, rămânerea în circuitul civil a raportului de evaluare a Agenției Naționale de Integritate care se bucură în continuare de prezumția de legalitate și temeinicie conferită actelor juridice cu caracter administrativ individual așa cum au constat judecătorii care au pronunțat și motivat opinia separata derivă din nerespectarea valențelor principiului nemijlocirii de către emitenții decziei pronuntate cu opinie majoritara, desi apărătorul meu, prof.univ.dr. Lucian Mihai, directorul Departamentului de Drept Privat din cadrul Universitatii Bucuresti, expusese în debutul pledoariei că sunt încălcate standardele CEDO cu trimitere la cauza Alexe c. Rom. care pretind pentru respectarea art 6 alin 1 lat.civ. (legala alcătuire a instanței respectarea valențelor principiului nemijlocirii, regulă diriguitoare a procesului civil).

Prin referirea la valentele principiului nemijlocirii de catre apărătorul meu, prof.univ.dr. Lucian Mihai, directorul Departamentului de Drept Privat din cadrul Universitatii Bucuresti, care a expus în debutul pledoariei că, pentru a fi respectate standardele CEDO cu trimitere la cauza Alexe c. Rom., trebuie respectate valențele principiului nemijlocirii, regulă diriguitoare a procesului civil apreciem inasa a fi intrunite cumulativ cerintele prev.de art.503 alin 2 pct.1. C.pr.civ.

In eventualitatea in care, contrar disp. legale in vigoare, s-ar aprecia ca disp.art 503 alin 2 pct. 1 C pr civ alcătuirea nelegala a instantei ar putea fi invocata doar in fata instantei de recurs, desi in cazul de fata cazul de alcătuire nelegala a putut fi constatat doar dupa pronunțarea/lecturarea deciziei nr 336/2017, va rog sa luati act ca prin prezenta invoc neconstitutionalitatea acestui text de lege, dar si a dispozițiilor art. 504 si 508 C pr civ in masura in care ar permite o interpretare ce contravine dispozițiilor art.21 alin.(3), art.124 și art.126 alin.(1) si art 1 alin 5 din Constituție.

Reiterez că potrivit disp.art.48 alin.7 din Legea nr. 317/2014 privind Consiliul Superior al Magistraturii, dispozițiile din prezenta lege ce reglementează procedura de soluționare a răspunderii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, incident fiind cazul de nulitate absolută necondiționată consacrat în disp.art. 176 alin.4. C.pr.civ in masura in care decizia ICCJ prin care se

definitiveaza cu titlu irevocabil aplicarea unei sancțiuni magistratilor ar fi pronuntata de o instanta nelegal alcătuită.

Ignorand astfel imprejurarea ca un raport de evaluare al ANI nu putea fi contestat decat in contencios administrativ, fiind incidente disp art 17-22 din Legea nr 176/2010 iar un act administrativ care nu i-a fost inalurata prezumtia de legalitate si autenticitate produce in continuare efecte juridice, era necesar ca instanta suprema sa ofere o interpretare de natură să înlătore vălul neclarității și al imprevizibilității ce umbrește prevederile Legii nr. 317/2004, in masura in care ar fi considerat ca ANI nu ar fi detinut competentă exclusiva in analiza situatiilor de incompatibilitate/conflicte de interese ale magistratilor ICCJ ar fi trebuit sa pronunte, chiar si cu incalcarea dispozitiilor legale nulitatea raportului de evaluare ce mi-a fost emis de catre ANI.

Exigența fundamentală a contradictorialității impune ca nicio măsură să nu fie dispusă de instanță fără a fi fundamentată pe mijloace de probă administrate în cursul judecății și care au făcut obiectul unei dezbateri contradictorii, fiecare parte având posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la fiecare probă admisă de către instanță.

Or, în cauză, raționamentul judecătorilor supremi care permit ca in circuitul civil sa subziste un act administrativ care constată că nu m-am aflat în stare de incompatibilitate emis de singura autoritate competentă să evalueze stărilor de incompatibilitate a magistratilor putea fi evitat prin punerea in discutia părților, chiar si pe cale de exceptie, a vreunei nelegalitati a actului administrativ invocat. Neprocedand astfel, vicepresedintele Inaltei Curti a incalcat atât pricipiile necontradictorialității si nemijlocirii, reguli diriguitoare ale procesului civil, dar și garantiile de protectie conferite de CEDO subsumate dreptului la un proces echitabil care pretind respectarea principiului nemijlocirii de catre instantele de judecata, conditie sine qua non pentru indeplinirea alcatuirii legale a instantei.

Art. 1 coroborat cu art. 8 din Legea nr. 176/2010 determină **competența ANI** atât în ceea ce privește **subiecții de drept supuși verificărilor** (art. 1) cât și relativ la **incidentele ce pot fi verificate de ANI** cu privire la respectivii subiecți de drept (art. 8). Cu privire la problema de drept dedusă judecății în prezentul litigiu, atât **eventuala stare de incompatibilitate a Subsemnatei** cât și calitatea de **judecător deținută de subsemnata** intră în sfera de competență a ANI. Cu alte cuvinte, Legea nr. 176/2010 determină competența ANI atât în ceea ce privește starea de incompatibilitate cât și în ceea ce privește calitatea de judecător.

Caracterul exclusiv al competenței ANI cu privire la pretinsa stare de incompatibilitate a judecătorilor rezultă din art. 8 alin. 2) și 3) din legea cu pricina. Alin. 2) dispune că „*Activitatea de evaluare efectuată de inspectorii de integritate din cadrul Agenției se desfășoară cu privire la (.....) a incompatibilităților persoanelor care fac obiectul prezentei legi, conform prevederilor acesteia, care se completează cu dispozițiile actelor normative în vigoare.*” iar alin. 3) vorbește despre principiul „*independenței operaționale*”. Coroborând aceste prevederi legale rezultă că activitatea de evaluare a stării de incompatibilitate a judecătorilor se face în baza legii nr. 176/2010, care se completează cu dispozițiile actelor normative în vigoare, în cazul nostru cu Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii („Legea nr. 317/2004”). Dispozițiile legale mai sus menționate fundamentează atât întâietatea aplicării legii nr. 376/2010, precum și caracterul complet al acesteia, în condițiile în care legiuitorul vorbește de completarea acestora cu restul dispozițiilor legale și nu **îndepărtarea acestora, în ceea ce privește aplicarea, de legile speciale aplicabile anumitor profesii.**

Intepretarea CSM prin Hotărârea atacată determină îndepărtarea în totalitate a competenței ANI în ceea ce privește stările de incompatibilitate ale judecătorilor, fapt ce contravine voinței exprimate a legiuitorului care a înțeles să atribuie în principal competența ANI pe aceste aspecte. Aceste caractere ale procedurii cuprinse în Legea nr. 176/2010 rezultă cu supra măsură și din prevederile art. 25 alin. 4 din același act normativ în acord cu care „*Prin derogare de la dispozițiile legilor speciale care reglementează răspunderea disciplinară, sancțiunile disciplinare care pot fi aplicate ca urmare a săvârșirii unor abateri dintre cele cuprinse în prezenta lege nu pot consta în muștrare sau avertisment*”. La limita redundanței legislative, art. 25 alin. 4 stabilește caracterul general al legii nr. 176/2010 în ceea ce privește **procedura de stabilire a stării de incompatibilitate, și punctual în ceea ce privește anumite aspecte relative la sancțiunile aplicabile abaterilor disciplinare.**

Din economia legii nr. 176/2010 rezultă faptul că ANI are competență exclusivă în ceea ce privește stabilirea stării de incompatibilitate, urmând ca sancțiunile să fie aplicate de instanțele disciplinare, în cazul nostru CSM. Deși legea distinge între competența de stabilire a stării de incompatibilitate și competența de aplicare a sancțiunii aferente, stabilită prin lege specială, reținând competența exclusivă în favoarea ANI pentru primul aspect, respectiv a CSM, spre exemplu pentru al doilea aspect, interpretarea CSM prin Hotărârea atacată invalidează pe deplin competența exclusivă a ANI extinzând competența CSM inclusiv asupra procedurii de evaluare a stării de incompatibilitate.

O astfel de interpretare ce extinde competența CSM în defavoarea celei a ANI este contrazisă inclusiv de prevederile art. 22 alin. 3) din Legea nr. 176/2010 în acord cu care „*Dacă raportul de evaluare a incompatibilității nu a fost contestat în termenul prevăzut la alin. (1) la instanța de contencios*

administrativ, Agenția sesizează în termen de 15 zile organele competente pentru declanșarea procedurii disciplinare.” Cu alte cuvinte, legea nr. 176/2010 are în vedere că procedura disciplinară a judecătorilor, cu ambele sale etape – cercetarea prealabilă și aplicarea sancțiunii – să aibă la bază Raportul de evaluare întocmit de ANI. Legiuitorul a circumscris în mod substanțial prima etapă a cercetării disciplinare Raportului de evaluare întocmit de ANI, după cum a circumstanțiat și cea de-a doua etapă a procedurii disciplinare, cea aferentă aplicării sancțiunii disciplinare prin faptul că stabilește ce sancțiuni pot fi aplicate (nu se poate aplica mustrarea și avertismentul).

Concluzionând, apreciem că este mai mult decât în firea lucrurilor să se interpreteze prevederile legale mai sus menționate ca fiind cele care atribuie ANI competență exclusivă în ceea ce privește stabilirea stării de incompatibilitate la judecători, după cum aceeași lege recunoaște, cu anumite rezerve anume precizate, competența CSM în ceea ce privește aplicarea sancțiunii disciplinare. Oricum ar fi, **dispozițiile legale cu pricina nu permit ignorarea în totalitate a prezumției de legalitate și temeinicie a unui raport emis de ANI, după cum consideră CSM prin Hotărârea atacată și cei trei judecatori supremi care au adoptat în opinie majoritară decizia nr.336/13.12.2017.**

Precizez că nepronunțarea asupra legalității/rămânerii în circuitul civil al raportului de evaluare al ANI prin care s-a reținut că nu am fost incompatibilă se circumscrie și motivului de nelegalitate/contestație în anulare circumscris cazului de contestație în anulare prev de art 503 alin 2 pct.3. C pr civ, deoarece ICCJ, admitând în parte recursul meu împotriva deciziei de excludere din magistratura și casând în parte hotărârea recurată, a omis să cerceteze acest motiv de recurs, **deși motivul a fost invocat în termen de apărătorul meu Madalin Irinel Niculeasa.**

Precizez că cei doi judecatori care au formulat opinie separată s-au pronunțat asupra acestui motiv de recurs, reținând că raportul de evaluare al ANI care se bucură în continuare de prezumția de legalitate și temeinicie prin care s-a reținut că nu am fost incompatibilă este opozabilă ICCJ, fiind depus la dosarul cauzei, astfel încât efectele acestui act administrativ nu puteau fi ignorate fără ca raportul ANI să fi fost atacat în prealabil în contencios administrativ.

Însă, ICCJ (în opinie majoritară) nu a cercetat în niciun fel și nici nu s-a pronunțat asupra motivului de recurs circumscris legalității/nelegalității raportului de evaluare din 20 05 2016 ce mi-a fost emis de către ANI, și nici a împrăjării ca acest act produce efecte juridice în continuare, bucurându-se de prezumția de legalitate și temeinicie de care se bucură orice act administrativ, rămânând în circuitul civil, nedispunându-se anularea acestuia nici pe cale de acțiune nici pe cale de excepție nefiind

analizată vreo nelegalitate a acestuia într-o procedură în care Agenția Națională de Integritate să fi fost citată pentru considerente de opozabilitate.

Un alt motiv de nelegalitate circumscris cazului de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 3. C. pr. civ. vizează împrejurarea că ICCJ (în opinie majoritară) nu a cercetat în niciun fel și nici nu s-a pronunțat asupra motivului de recurs ce vizează nerespectarea principiului colaborării loiale între autorități ce ar putea fi generat de ICCJ dacă s-ar pronunța asupra stării mele de incompatibilitate cu ignorarea prezumției de legalitate și temeinicie a raportului de evaluare al ANI care a constatat că nu mă aflu în stare de incompatibilitate, deși apărătorul meu Mădălin Irinel Niculeasa a antamat în motivele de recurs și a dezvoltat acest motiv de recurs, în prezent fiind nevoită necesitate să declanșez procedura prevăzută de art. 146 alin. 1 lit. e) din Constituție solicitând CCR să soluționeze conflictul de natură constituțională existent între autoritățile Statului, respectiv între Înalta Curte de Casație și Justiție și Agenția Națională de Integritate, având în vedere că în circuitul civil există raportul de evaluare al ANI 1356/G/II/20.05.2016 (o autoritate administrativă autonomă înființată în temeiul art. 116 alin. 2 din Constituție) care imprimă un caracter nelegal executării sancțiunii mutării disciplinare ce mi-a fost aplicată de către ICCJ în dosarul nr. 869/1/2017 (un act emis de o autoritate judecătorească).

Apreciez că executarea sancțiunii disciplinare impuse în sarcina mea de către ICCJ în dosarul nr. 869/1/2017 este de natură să deschidă calea arbitrarului, deoarece potrivit raportului de evaluare întocmit de inspectorii de integritate ai ANI și care are forță juridică prevăzută de art. 22 din Legea nr. 176/2010, forță juridică ce a fost ignorată de către 3 din cei 5 membri ai Completului de C5 judecătorești care mi-a soluționat recursul împotriva hotărârii de excludere din magistratură în dosarul nr. 869/1/2017, eu nefiind niciodată în incompatibilitate/conflict de interese.

Agenția Națională de Integritate este o autoritate administrativă autonomă (conform art. 13 din Legea Nr. 144 din 21 mai 2007 republicată privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate) înființată potrivit art. 116 alin. 2 din Constituția României. Pe de altă parte, în exercitarea atribuției prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României. Înalta Curte de Casație și Justiție nu are competența constituțională să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege.

Sub acest aspect, trebuie menționat că hotărârea judecătorească, desemnând tocmai rezultatul activității judiciare, reprezintă fără îndoială cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, în general,

reprezintă un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Forța executorie a hotărârii judecătorești este un efect intrinsec al acesteia. Pe cale de consecință, ordinea juridică internă a statului ar deveni iluzorie dacă s-ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să devină inoperantă. Cu toate acestea, executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi opusă celui care este titularul unui act emis de o autoritate administrativ-autonomă, înființată în baza art 116 alin 2 teza fin. Constituția României, fiind adoptată de către o instanță de recurs printr-o hotărâre definitivă cu nerespectarea principiului cooperării loiale dintre autoritățile statului, cu abuz de putere, fără ca raportul de evaluare al ANI -singura autoritate cu competențe să evalueze starea de incompatibilitate a judecătorilor și procurorilor-si care se bucură de prezumția de legalitate este în circuitul civil, nefiind anulat, până în prezent în instanțele de contencios administrativ, conform procedurii prev de disp Legii nr 176/2010.

Precizez că cei doi judecători care au formulat opinie separată s-au pronunțat asupra acestui motiv de recurs, reținând întrunite și condițiile generatoare ale conflictului juridic între autoritățile statului între ANI și ICCJ.

Un al treilea motiv de nelegalitate circumscris cazului de contestație în anulare prev de art 503 alin 2 pct. 1 C pr civ vizează incompatibilitatea magistraților *Gabriela Elena Bogasiu și Mihaela Tăbârcă*.

Pentru verificarea legalității/temeiniciei prezentului motiv prin prisma necesității probării acestuia, precizez ab initio că, deși am solicitat în temeiul disp.art 544/2001 informații de interes public Înaltei Curți de Casă și Justiție, în cazul solicitării privind-o pe dna judecător Gabriela Elena Bogasiu, Înalta Curte nu mi-a răspuns până în prezent, privându-mă în mod nejustificat de furnizarea dovezilor care m-ar fi îndreptățit să o recuz pe doamna judecător în data de 13.12.2017; cazul solicitării privind-o pe dna judecător Mihaela TABARCA despre care am aflat că la două zile după pronunțarea deciziei nelegale de sancționare a mea pentru o abatere inexistentă, a fost gratificată prin pronunțarea unui LAUDATIO de către magistratul fondului EVELINA OPRINA cu ocazia decernării unor premii științifice ce-i permit doamnei judecător să obțină, cu titluri de drepturi de autor, conform declarației de avere din ultimii ani, publicate pe <https://www.csm1909.ro/Statements.aspx> sume totalizând peste o sută de mii de euro (221 241 lei în 2016, 161 203 în 2017), Înalta Curte nu mi-a răspuns că informația nu este de interes public.

Având în vedere că doamna judecător Mihaela Tabarca realizează în mod frecvent venituri anuale semnificative care pot excede salariul unui judecător suprem, apreciem că este necesar să se prezerva climatul de transparență în care trebuie să aibă loc remunerarea acesteia de către diferitele entități private precum și verificarea unor potențiale conflicte de interese în care s-ar putea afla doamna judecător (cum

ar fi cointeresarea de catre judecatorul fondului EVELINA OPRINA la pronuntarea unor solutii care stirbesc prestigiul instantei supreme in scopul obtinerii acestor beneficii materiale).

Cu titlu introductiv, se cuvine observat că, în acord cu modulațiile fizionomiei judecătorului și cu exigența morală de imparțialitate, incompatibilitatea este plasată în sfera cazurilor de contestație în anulare, antrenand, in prezenta cauza, anulara deciziei definitive și rejudecarea cauzei.

Jurisprudența CEDO promovează în mod constant necesitatea respectării dreptului la o instanță imparțială, subliniind în mod ferm importanța teoriei aparentei. Astfel, s-a precizat că judecatorul nu trebuie doar să fie imparțial, ci, în egală măsură, să se vadă că este imparțial. S-a mai apreciat că aparentele au un rol deosebit, deoarece într-o societate democratică instanțele trebuie să inspire cetățenilor deplină încredere (CEDO, DeCubber c. Belgiei, hot. din 26 oct. 1984, par. 26, CEDO, Piersack c. Belgiei, 1 octombrie 1982, par. 30).

Se cuvine, de asemenea, precizat, că în doctrina de specialitate, s-a statuat principiul potrivit căruia nicio parte nu-și poate alege judecătorul: cu toate acestea – arată același autor³¹ –, există în cadrul procedurilor civile sau penale un mecanism procedural conceput nu pentru a alege judecătorul, ci pentru ca judecătorul să se aplece asupra unei cauze în conformitate cu normele de drept și de procedură și să nu existe niciun indiciu de părtinire în desfășurarea activității de judecată.

Potrivit art. 10 din Legea nr. 304/2004, privind organizarea judiciară, toate persoanele au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, de către o instanță *imparțială* și independentă, constituită potrivit legii

Precizăm că în lumina jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, imparțialitatea instanței de judecată, în sensul art. 6 paragraf 1 este analizată atât sub aspect subiectiv cât și sub aspect obiectiv³². Prin prisma demersului subiectiv, judecătorii sunt datori să se abțină să manifeste o părere preconcepută³³, iar prin prisma demersului obiectiv, judecătorul trebuie să ofere suficiente garanții pentru a exclude orice dubiu că ar putea acționa părtinitor într-un litigiu dedus judecării³⁴.

Nu mai puțin adevărat este că și judecătorul are obligația să se abțină atunci când ar exista o suspiciune legitimă privind imparțialitatea sa.

³¹ Irène Carbonnier, « Récusation », Répertoire de droit pénal et de procédure pénale, Encyclopédie Dalloz, Paris, ianuarie 2015, p. 1-12, www.dalloz.fr.

³² A se vedea hotărârile Procola c. Luxembourg, Le Compte, van Leuven, de Meyere c. Belgiei, hotărâre din 23 iunie 1981, Thorgeir c. Islandei, Hauschildt c. Danemarcei; Klezn ș.a.c. Olandei

³³ CEDO, hotărârile Piersack c. Belgiei din 1 octombrie 1982, paragraf 30 și De Cubber c. Belgiei din 26 octombrie 1984, paragraf 25;

³⁴ Piersack c. Belgiei, hotărârea din 1 octombrie 1982, paragraf 30, and Grieves v. the United Kingdom [GC], no. [57067/00](https://www.echr.coe.int/ViewDoc.aspx?id=5706700), § 69, ECHR 2003-XII);

Chestiunea care se ridică este dacă această obligație îi incumbă în dosarele trimise în judecată în care judecătorul Elena Gabriela Bogasiu, formator remunerat al CSM (fiind într-un raport de drept privat cu aceasta institutie deoarece este colaborator formator al INM si remunerat de catre CSM) sau aceasta stirbeste increderea justitiabilului ca beneficiaza de o judecata impartiala atunci cand fiind chemata sa verifice legalitatea actelor emise de catre CSM, ca autoritate publica a ignorat obligatia de a solicita avizul Colegiului de conducere al ICCJ prev in art 5 alin 2 din Legea nr 303/2004, supunandu-se riscului de a fi verificata de catre INSPECTIA JUDICIARA, partea adversa din cauza mea pentru neindeplinirea obligatiei de a se abtine savarsind abaterea judiciara prev de art 99 alin 1 lit s) din Legea nr 303/2004 si pronuntand, pe cale de consecinta o hotarare prin care constata o stare de incompatibilitate pentru o abatere inexistentă.

In ceea ce o priveste pe doamna judecator Elena Gabriela Bogasiu, lipsa de impartialitate a dumneaei mai rezulta din imprejurarea ca in exercitarea atributiilor de presedinte al completului care m-a condamnat pe nedrept la executarea unei sanctiuni ilegale pentru o abatere inexistentă m-a acuzat pe nedrept că as dori sa o inregistrez. Totodata, spre sfarsitul sedintei de judecata, atunci cand domnul Mugar Ciuvica a luat cuvântul fara ca doamna presedinte sa ii fi incuviintat in prealabil interventia, și m-a întrebat dacă doresc sa il arestez, doamna presedinte Bogasiu a replicat cu voce destul de pronuntata auzindu-se in primul rand expresia: Te aresteaza D...u! Te aresteaza la D...u! , fiind necesara audierea înregistrării sedintei de judecata pentru a vedea dacă expresia cu caracter injurios de natura a stirbi prestigiul instantei supreme mi-a fost adresata mie sau domnului reprezentant al intervenientei GIP, Mugar Ciuvică.

Desi am solicitat instantei supreme eliberarea suportului optic continand inregistrarea sedintei de judecata, pana in prezent demersul meu nu a fost incununat de succes.

In ceea ce o priveste pe doamna judecator Mihaela TABARCA, chestiunea care se ridică este dacă această obligație de abtinere îi incumbă în dosarele trimise în judecată in asteptarea unor gratificatii de la judecatorii fondului, ignorand obligatia de a solicita avizul Colegiului de conducere al ICCJ prev in art 5 alin 2 din Legea nr 303/2004, supunandu-se riscului de a fi verificata de catre INSPECTIA JUDICIARA, partea adversa din cauza mea pentru neindeplinirea obligatiei de a se abtine savarsind abaterea judiciara prev de art 99 alin 1 lit s) din Legea nr 303/2004 si pronuntand, pe cale de consecinta o hotarare prin care constata o stare de incompatibilitate pentru o abatere inexistentă.

Pentru a oferi un raspuns afirmativ acestor chestiuni reamintim ca imparțialitatea, conform demersului subiectiv, se prezumă până la proba contrarie, atitudinea părtinitoare a judecătorului într-o anumită cauză urmând a fi dovedită³⁵. Curtea poate aplica, de asemenea, testul obiectiv, pentru a determina

³⁵ Kyprianou v. Cyprus [GC], no. [73797/01](#), § 119, Wettstein v. Switzerland, no. [33958/96](#), § 42, ECHR 2000-XII, Padovani v. Italy, 26 February 1993, § 26, Series A no. 257 B, and Dakaras v. Lithuania, no. [42095/98](#), § 30, ECHR 2000 X

dacă judecătorul oferă suficiente garanții pentru a exclude orice bănuială legitimă în privința sa³⁶. În aplicarea acestui test, opinia părții cu privire la imparțialitatea judecătorului cauzei este importantă, dar nu decisivă. Esențial este ca bănuiele referitoare la imparțialitate să poată fi justificate rezonabil, caz în care judecătorul bănuit de incompatibilitate trebuie să se retragă de la soluționarea cauzei³⁷.

Curtea Europeană admite că nu există o delimitare clară între aspectul obiectiv și cel subiectiv și că pentru a statua asupra imparțialității judecătorului, același act al unui judecător poate fi analizat atât prin prisma demersului subiectiv cât și obiectiv³⁸. Curtea Europeană, analizând potrivit testului obiectiv imparțialitatea instanței atunci când un judecător s-a pronunțat în cauză într-un stadiu anterior al procedurii³⁹, a decis că aceasta nu constituie, în sine, o încălcare a Convenției, determinante fiind întinderea și natura deciziilor pe care instanța le-a luat⁴⁰.

Printre cazurile rare când se poate contura motivul de incompatibilitate a fost și acela în care judecătorul și-ar fi exprimat părerea, calificând apărarea inculpatului ca fiind „incredibilă”, „scandaloasă”, „mincinoasă” și „respingătoare”⁴¹. Mutatis mutandis, se poate observa că în prezenta cauză, pentru realizarea unor interese personale, cointeresate fiind de preservarea/dobândirea postului de formator al INM/dobândirea unui laudatio de la judecătorul caruia ar fi trebuit să îi cenzureze în mod imparțial hotărârea, doamnele judecator Bogasiu și Tăbârcă au achiesat, deși nu și-au motivat hotărârea, la punctul de vedere al magistratului asistent, concluzionând ca A FORMA FUNCTIONARII STATULUI IN MATERIA COMBATERII CORUPTIEI SI PROTEJARII INTERESELOR FINANCIARE ALE UNIUNII EUROPENE ÎMPOTRIVA FRAUDELOR CE AR PUTEA FI COMISE în exercitarea atributelor de serviciu este o faptă de o gravitate ridicată.

Altfel spus, activitatea de prevenire și combatere a corupției prin diseminarea cunoștințelor de către practicienii dreptului în programe finanțate de BANCA MONDIALĂ afectează încrederea în sistemul judiciar.

Altfel spus, a preda anti-corupție în România reprezintă o abatere deosebit de gravă, fapt ce constituie o interpretare de natură a-mi induce impresia că imparțialitatea instanței a fost afectată din considerente de partinire/alte motive pe care nu mi le explic, activitatea de a interzice unui magistrat, în mod discreționar, în lipsa oricărui constrângeri legale de a contribui la prevenirea faptelor de corupție într-

³⁶ CEDO, hotărârea din 1 Octombrie 1982, în cauza Piersack c. Belgiei, paragraful 30, CEDO, hotărârea din 1 Octombrie 1982, în cauza Grieves contra Marii Britanii, paragraful 69

³⁷ CEDO, hotărârea din 11.07.2013, în cauza Rudnichenko c. Ucrainei, paragraf 113, Castillo Algar c. Spaniei, 28 October 1998, paragraf 45, Reports of Judgments and Decisions 1998-VIII, Micallef c. Maltei [GC], hotărârea din 15 Octombrie 2009, cauza nr [17056/06](#), paragraf 98

³⁸ CEDO, hotărârea din 5 Februarie 2009, în cauza Olujić v. Croația, no. [22330/05](#), paragraful 57 și urm., CEDO, hotărârea din 11.07.2013, în cauza Rudnichenko c. Ucrainei, paragraf 14,

³⁹ CEDO, hotărârea din 1 Octombrie 1982, în cauza Piersack c. Belgiei, paragraful 30

⁴⁰ CEDO, hotărârea din 6 iunie 2000, în cauza Morel v. Franței, paragraful 45, Hauschildt c. Danemarcei, 24 Mai 1989, paragraful 51, Sainte-Marie c. Franței, 16 Decembrie 1992, paragraful 51

⁴¹ M. Selegean, în Jurisprudență CEDO – studii și comentarii –, Institutul Național al Magistraturii, București, 2005.

una din cele mai corupte tari din Uniunea Europeana fiind o optiune „incredibilă”, „scandaloasă”, și „respingătoare” din punctul de vedere al justitiabilului onest care respecta rigorile legii.

Tocmai pentru a dovedi aceste motivatii care m-au impiedicat de a beneficia de o judecata impartiala la instanta suprema din Romania, stat membru al Uniunii Europene, m-am adresat atat Inaltei Curti, cat si Parchetului General de pe langa Inalta Curte, care, in acceptia mea, musamalizeaza dosarele in care dna Gabriela Bogasiu ar putea fi acuzata de savarsirea infractiunilor de spalare de bani/necompletarea in conformitate cu dispozitiile legale a declaratiei de avere prin mentionarea produsului infractiunii obtinut de sotul sau, Bogdan Bogasiu, aspect ce rezulta din accesarea surselor deschise.

Probez acest motiv de contestatie cu cererile adresate cf dis part 544/2001 si cu inscrisurile atasate, cu mentiunea ca fiind indeplinita procedura prealabila, termenul de judecata mi-a fost acordat in data de 9.03.2018 in dosarul 7427/118/2017 inregistrat la Tribunalului CONSTANTA..

Acest dosar are ca obiect refuzul PIICCJ sa imi comunice conform disp.art 544/2001 care este solutia adoptata de PICCJ/DNA in dosarele in care se investigheaza faptele domnului Mihai BOGASIU, sotul dnei vicepresedinte al ICCJ http://www.luju.ro/static/files/2012/iulie_2012/22/ONCPSB_-_Bogasiu_Radulescu.pdf ca urmare a sesizarii PICCJ de catre domnul Iulian Dragomir, celalalt vicepresedinte al ICCJ si daca PICCJ/DNA au sesizat ANI in privinta unor neconcordante din declaratiile de avere ale dnei judecator GABRIELA BOGASIU. In caz contrar, in temeiul disp Legii nr 544/2001, am solicitat sa se precizeze cauzele acestor abstentuni precum si persoanele responsabile de neaducerea la bugetul de stat a produsului infractiunii. Precizez că din accesarea DEPARTAMENTULUI DE INREGISTARE A COMPANIILOR DIN CIPRU, rezulta ca societatea Callidora Travel ltd, entitatea pe care figureaza inregistrat iahtul doamnei vicepresedinte Bogasiu dobandit in timpul casatoriei si care din accesarea surselor deschise si a celor 16 articole publicate de domnul senior-editor RAZVAN SAVALIUC nu a fost inregistrat in declaratia de avere figureaza inregistrata sub nr159781 in data de 15 04 2005 si 24 dizolvata in data de 11.01.2016, la rubrica Directors and Secretaries figurand Florin Bogdan CERNEA si Scysel Secreatrial LTD.

In aceasta situatie, am apreciat si am adus la cunostinta organelor de urmarire penala prezente la intrunirea GDS din 22 11 2017 ca se impun a fi verificate suspiciunile de spalare a banilor in varianta prev de art 29 alin 1 lit c) din Legea nr 656/2002 constand in folosirea unui iaht dobandit prin savarsirea de catre sot a unor activitati infractionale, indiferent daca pentru sot n-a intervenit vreo hotarare de condamnare pentru respectivele fapte, precum si nementiunea in declaratia de avere a doamnei vicepresedinte GABRIELA BOGASIU a calitatii de beneficiar real al societatii Callidora Travel ltd in perioada 2005-2016 al sotului/iahtului dobandit in timpul casatriei inmatriculat sub egida acestei societati, organele de urmarire

penala avand posibilitatea ca pe calea unei cereri de comisie rogatorie sa verifice si fluxurile financiare existente in perioada fiintarii societatii inmatriculate in Cipru.

Arat ca am fost in imposibilitate de a invoca la termenul de judecata aceste imprejurari, deoarece in ceea ce o priveste pe dna judecator Bogasiu, nici pana in prezent nu mi-a parvenit vreun raspuns nici de la PICCJ nici de la ICCJ, doamna judecator nutrind sentimente de dusmanie fata de mine, deoarece cu ocazia intrunirii ce a fost organizata de GDS in Bucuresti in data de 22 11 2017 am ridicat problema alegerii in functii cheie in sistemul judiciar cu referire directa la domnul inspector-sef al Ij, la presedintele CSM si la vicepresedintele ICCJ a unor persoane cu vulnerabilitati de ordin penal ale caror dosare sunt musamalizate de autoritati, imprimand cetateanului convingerea ca in Romania coruptia este sistemica(a atins institutiile)

In sustinerea acestui motiv, pentru verificarea temeiniciei motivului de contestatie in anulare, in cadrul probei cu inscrisuri va rog sa permiteti sa atasez inscrisurile din dosarul nr 7427/118/2017, rugandu-va sa atasati si inscrisurile depuse de FACIAS pentru termenul din 13.12.2017 care se afla atasate la dosarul nr.869/1/2017 si care cuprind transcriptul interventiei mele la intrunirea GDS, cand, luand cuvantul, am precizat ca in acelasi registru, pentru a nu se exercita presiuni de catre domnul journalist RAZVAN SAVALIUC, in prezent senior-editor la portalul Luju asupra doamnei judecator GABRIELA BOGASIU, pe care o acuza, in trecut de spalare de bani/fals in declaratii, apreciez ca se impune, de urgenta, ca organele de urmarire penala sa verifice temeinicica acestor acuzatii, ce pot fi lecturate la adresa <http://www.9am.ro/stiri-revista-presei/2007-01-08/iahturile-bogasiilor.html>.

In eventualitatea in care contrar dispozițiilor legale in vigoare s-ar aprecia ca disp.art 503 alin 2 C pr civ alcătuirea nelegală a instanței ar putea fi invocată doar în fața instanței de recurs, deși în cazul de față cazul de alcătuire nelegală a putut fi constatat doar după lecturarea deciziei nr 336/2017, va rog să luați act că prin prezenta invoc neconstituționalitatea acestui text de lege în măsura în care ar permite o interpretare ce contravine dispozițiilor art.21 alin.(3), art.124 și art.126 alin.(1) și art 1 alin 5 din Constituție.

Reiterez că potrivit disp.art.48 alin.7 din Legea nr. 317/2014 privind Consiliul Superior al Magistraturii, dispozițiile din prezenta lege ce reglementează procedura de soluționare a răspunderii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, incident fiind cazul de nulitate absolută necondiționată consacrat în disp.art. 176 alin.4. C.pr.civ.in măsura în care s-ar putea considera că imi poate aplica o sancțiune disciplinara în mod irevocabil un complet nelegal alcătuit, care m-a privat de o judecata imparțiala.

Un al patrulea motiv de nelegalitate circumscris cazului de contestatie in anulare prev de art 503 alin 2 pct. 1 C pr civ vizeaza indeplinirea cu rea-credință a atributiilor judiciare de către doamnele judecator care, pronuntand o hotarare de sanctionare pentru o abtere inexistentă, m-au privat de o judecata impartiala, aspect ce deriva din tratamentul discriminatoriu la care am fost supusa de cele trei doamne judecator, care au ignorat practica unitara a Înaltei Curti de Casație și Justiție în ipotezele în care nu se reține cumulul de functii

Totodata, prioritar analizei nelegalei rețineri în sarcina mea a obligatiei de a executa vreo sanctiune pentru vreo potentiala abatere disciplinara pentru vreo asa-zisa incompatibilitate desi singura institutie abilitata sa retina în sarcina mea vreo stare de incompatibilitate -ANI- a decis ca nu m-am aflat niciodata în stare de incompatibilitate trebuie clarificata natura interesului celor trei judecători ICCJ de a aplica un tratament discriminatoriu în raport cu forta juridica a rapoartelor de evaluare a ANI între magistratul CAMELIA BOGDAN si magistratul GEORGIANA PULBERE, fiind evidentă aplicarea Legii cu dublă-măsură, așa cum în mod corect au reținut, de altfel și judecătorii emitenți ai opiniei minoritare.

Veti retine că Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, prin Decizia nr.2356 din 22 iunie 2017, pronunțată în dosarul nr. 1810/2/2015, a stabilit că, ”în contextul practicii administrative, atât în ceea ce privește activitatea Consiliului Superior al Magistraturii, cât și referitor la cea a Agenției Naționale de Integritate, activitatea didactică desfășurată în cadrul programelor de formare și perfecționare profesională a altor profesii juridice nu încalcă regimul juridic al incompatibilităților, ca urmare a deținerii simultane a calității de magistrat și de formator”. În motivare, s-a reținut că, prin Hotărârea Plenului CSM nr. 316/2010 privind interpretarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) și art. 11 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în ceea ce privește compatibilitatea funcției de judecător sau procuror cu aceea de lector în cadrul Institutului Diplomatic Român, Plenul a statuat că nu există incompatibilitate între funcția de judecător și aceea de lector în cadrul Institutului Diplomatic Român. Prin Hotărârea Plenului CSM nr.261/2008 s-a decis că este posibilă participarea în calitate de experți în cadrul programelor cu finanțare externă pentru justiție, a judecătorilor, procurorilor, grefierilor și a personalului de specialitate juridică asimilat magistraților. Interpretarea in extenso a dispozițiilor art.5 alin.(1) din Legea nr.303/2004 permite ca, pe lângă situațiile de excepție prevăzute de acest text de lege, se află și acele situații în care judecătorii participă ca experți în cadrul programelor cu finanțare pentru justiție. Prin Hotărârea Plenului CSM nr. 1184 din 10 noiembrie 2015 s-a hotărât că funcția de judecător este compatibilă cu calitatea de membru în cadrul Grupului de experți privind politica Uniunii Europene în materie penală. S-a apreciat în motivarea hotărârii menționate că: ”Așadar, judecătorii și procurorii pot exercita funcții didactice în învățământul superior, pot exercita

funcții de instruire în cadrul Institutului Național al Magistraturii și al Școlii Naționale de Grefieri, precum și în cadrul unor programe sau proiecte unde activitatea desfășurată nu diferă substanțial de activitatea prestată în cadrul INM sau al SNG.” Așadar, în mod constant, s-a reținut de către CSM că activitatea didactică de formare și perfecționare desfășurată de judecători și procurori în instituțiile de pregătire profesională a altor profesii juridice, nu depășește cadrul legal instituit de art. 5 alin. (1) din Legea nr. 303/2004. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal a apreciat că este neîndoielnic că regimul juridic al incompatibilităților pentru judecători și procurori este conturat prin dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituția României, art. 5 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și art. 101 din Legea nr. 161/2003. Aplicarea acestor dispoziții legale trebuie însă coroborată cu 5 aplicarea art. 134 alin. (2) din Constituție, art. 44 din Legea nr. 317/2004, precum și art. 97 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004, întrucât Consiliul Superior al Magistraturii este organul administrativ chemat să vegheze asupra carierei judecătorilor, având abilitarea legală de a statua asupra situațiilor ce constituie încălcări ale regimului incompatibilităților și interdicțiilor, ceea ce înseamnă că hotărârile pronunțate de acest organism capătă o semnificație importantă în analiza aspectelor deduse judecății. Prin urmare, interpretarea cvasiunanimă la nivel de CSM, cât și jurisprudența ICCJ converg în sensul că art. 5 din Legea nr. 303/2004 trebuie să primească o interpretare largă, având în vedere lipsa unei interdicții exprese în acest sens. O nesocotire de către Completul de 5 judecători a jurisprudenței ICCJ poate duce la condamnarea Statului Român la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, pentru încălcarea art. 6 par. 1 din Convenție, în ceea ce privește principiul securității raporturilor juridice, având în vedere practica neunitară a instanței supreme. În cauza Stănciulescu c. României, hotărârea din 9 iulie 2013, CEDO a constatat încălcarea art. 6 par. 1 din Convenție în ceea ce privește principiul securității raporturilor juridice, având în vedere practica neunitară a instanței supreme și absența oricărui mecanism de unificare a jurisprudenței, ca urmare a pronunțarea unor hotărâri contrare jurisprudenței sale constante în materie, cu consecințe negative asupra principiului securității raporturilor juridice. În cauza Siegle c. României, hotărârea din 16 aprilie 2013, CEDO a reținut încălcarea art. 6 par. 1 din Convenție, sub aspectul principiului securității raporturilor juridice, prin pronunțarea a două decizii irevocabile contradictorii având la bază aceleași elemente de fapt și de drept. CEDO a apreciat că noua apreciere a faptelor efectuată în cea de a doua decizie, care a ajuns la o concluzie diametral opusă de cea indicată în prima decizie, este problematică din perspectiva principiului securității raporturilor juridice. Acest aspect este cu atât mai grav cu cât reclamantul putea nutri o așteptare legitimă că aceeași jurisdicție va pronunța o soluție în același sens ca și prima decizie. De asemenea, și în cauza Ilie Șerban c. României, hotărârea din 10 iulie 2012, CEDO a constatat încălcarea art. 6 par. 1 din Convenție în ceea ce privește principiul securității raporturilor juridice, având în vedere practica neunitară a instanței supreme și absența oricărui mecanism de unificare a jurisprudenței.

In cadrul procedurii de constatare a tratamentului discriminatoriu la care am fost supusa din cauza exercitarii cu rea-credinta a Onoratei sectii, urmeaza a se verifica si daca motivația pentru care Onorata SECTIE a ignorat prezumtia de legalitate si de autenticitate a unui raport de evaluare a ANI, ce putea fi rasturnata doar in fata instantelor de contencios, nu serveste, ultima ratio, anularii deciziei domnului DAN VOICULESCU.

Față de toate acestea, vă rog să constatați nelegala reținere în sarcina mea a obligatiei de a executa vreo sanctiune pentru vreo potentiala abatere disciplinara pentru vreo asa-zisa incompatibilitate/conflict de interese atata timp cat in circuitul civil exista un raport de evaluare al ANI care stabileste ca nu m-am aflat niciodata in conflict de interese/incompatibilitate si care nu a fost atacat in contencios administrativ, bucurandu-se de prezumtia de legalitate/autenticitate de care se bucura orice act administrativ.

Daca natura acestei discriminari si a evidentei aplicari a Legii cu dubla-masura rezida in favorizarea domnului Dan Voiculescu prin facilitarea obtinerii unei solutii de condamnare la CEDO/anulare a deciziei pronuntate de mine pentru ca m-as fi aflat in vreo stare de incompatibilitatea apreciem că se impune ca instanta de judecata sa sesizeze organele de urmarire penala, sub sanctiunea prev de art 267 C pen

Reamintesc că potrivit disp.art.48 alin.7 din Legea nr. 317/2014 privind Consiliul Superior al Magistraturii, dispozițiile din prezenta lege ce reglementează procedura de soluționare a răspunderii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, incident fiind cazul de nulitate absolută necondiționată consacrat în disp.art. 176 alin.4. C.pr.civ.in masura in care s-ar putea considera ca imi poate aplica o sanctiune disciplinara in mod irevocabil un complet nelegal alcatuit, care m-a privat de o judecata impartiala.

Reamintesc ca am antamat necesitatea sesizării CCR cu neconstitutionalitatea art 503 alin 2 pct 1 in masura in care mi s-ar imputa intr-o intretpretare literala necesitatea intrunirii cumulative a celor doua conditii pentru admisibilitatea conditiei, avand in vedere ca as fi privata de o judecata impartiala, de catre o instanta legal alcatuita, fapt ce ar atrage incalcarea art 124, 126, 21 din Constitutie.

Conchizând, apreciem că se impune, cu titlu retroactiv, ca urmare a valențelor principiului QUOD NULLUM EST, NULLUM PRODUCIT EFECTUM și a corolarului acestui principiu RESOLUTO IURE DANTIS, RESOLVITUR IUS ACCIPIENTIS, **ca instanța supremă să decidă de îndată anularea deciziei pronunțate in majoritate, fiind periculos pentru orice Stat de drept ca cererile referitoare la cariera unui magistrat să fie decise de către un complet în mod nelegal alcătuit, care**

sa intruneasca garantiile de independenta si imparțialitate cerute de Lege si sa nu ignore valentele principiilor fundamentale ale procesului civil, între care procesul contradictorialității si cel al nemijlocirii si-au conservat o importanta covarsitoare.

În drept, îmi întemeiez cererea pe dispozițiile art. 503 si urm. C.proc.civ.

Probe: în dovedirea formulării în termen a contestației solicit încuviințarea probelor cu inscrierile menționate în cuprinsul cererii; de asemenea, pentru verificarea motivelor de contestație invocate, solicit atașarea la prezenta cauză a dosarului în care s-a pronunțat hotărârea atacată/dar si a transcriptului/suportului optic conținând înregistrarea sedintei din 13.12.2017, pentru constatarea nerespectării principiului nemijlocirii/atentionarea mea de către dna presedinte de complet care m-a acuzat pe nedrept ca doresc sa o înregistrez precum si posibilele injurii ce ar fi putut sa-mi fie adresate de catre dumneaei, in intentia de a-l liniști pe domnul Mugur Ciuvica, reprezentant al intervenientei GIP, nefiind inșă clar dacă doamna vicepresedinte m-a insultat pe mine sau pe dumnealui.

Anexez în copie conform cu originalul de pe următoarele înșrisuri :

-corespondenta PICCJ/ICCJ;

-declarații avere Mihaela TABARCA si transcript eveniment gratificare a acesteia de catre judecatorul fondului EVELINA OPRINA;

-dovada ca am solicitat ICCJ suportul optic al înregistrării sedintei din 13.12.2017.

Mulțumindu-vă încă o dată pentru atenția acordată cauzei mele, vă rog sa primiți, Stimate Domnule Presedinte, expresia întregii mele considerații.

Cu deosebita recunostinta,

CAMELIA BOGDAN